

Biblické texty:

2. kniha Královská 4,8-17: Jednoho dne procházel Elíša Šúnemem. Tam byla znamenitá žena. Ta ho přiměla, aby u ní pojedl chléb. Kdykoli pak tudy procházel, zašel tam, aby pojedl chléb. Řekla svému muži: „Hle, vím, že muž Boží, který kolem nás často chodívá, je svatý. Udělejme malý zděný pokojík na střeše a dejme mu tam lůžko, stůl, stoličku a svícen. Kdykoli k nám přijde, může se tam uchýlit.“ Jednoho dne tam opět přišel, uchýlil se do pokojíku na střeše a ulehl tam. Pak řekl svému mládenci Géchazímu: „Zavolej tu Šúnemanku!“ Zavolal ji a ona před něj předstoupila. Privil mu: „Řekni jí: ‚Hle, staráš se o nás se vší péčí. Co bych pro tebe mohl udělat? Mám se za tebe přimluvit u krále nebo u velitele vojska?‘“ Odpověděla: „Bydlím spokojeně uprostřed svého lidu.“ I otázal se Elíša: „Co bych pro ni mohl udělat?“ Géchazí odpověděl: „Přece něco. Nemá syna a její muž je starý.“ Tu řekl Elíša: „Zavolej ji.“ Zavolal ji a ona zůstala stát u vchodu. Řekl: „V jistém čase, po obvyklé době, budeš chovat syna.“ Ona řekla: „Ne, můj pane, muži Boží, nelži své služebnici!“ Ale žena počala a v jistém čase, po obvyklé době, porodila syna, jak jí Elíša předpověděl.

1. list Janův 4,9-11: V tom se ukázala Boží láska k nám, že Bůh poslal na svět svého jediného Syna, abychom skrze něho měli život. V tom je láska: ne že my jsme si zamilovali Boha, ale že on si zamiloval nás a poslal svého Syna jako oběť smíření za naše hříchy. Milovaní, jestliže Bůh nás tak miloval, i my se máme navzájem milovat.

Matouš 10, 34-42: Nemyslete si, že jsem přišel na zem uvést pokoj; nepřišel jsem uvést pokoj, ale meč. Neboť jsem přišel postavit syna proti jeho otci, dceru proti matce, snachu proti tchyni; a ‚nepřítelem člověka bude jeho vlastní rodina‘. Kdo miluje otce nebo matku víc nežli mne, není mne hoden; kdo miluje syna nebo dceru víc nežli mne, není mne hoden. Kdo nenese svůj kříž a nenásleduje mne, není mne hoden. Kdo nalezne svůj život, ztratí jej; kdo ztratí svůj život pro mne, nalezne jej. Kdo přijímá vás, přijímá mne; a kdo přijímá mne, přijímá toho, který mne poslal. Kdo přijme proroka, protože je to prorok, obdrží odměnu proroka; kdo přijme spravedlivého, protože je to spravedlivý, obdrží odměnu spravedlivého. A kdo by napojil třebas jen číší studené vody jednoho z těchto nepatrných, protože je to učedník, amen, pravím vám, nepřijde o svou odměnu.“

Jít pro Krista třeba i na šibenici s hlavou vztyčenou

Desátá kapitola vypráví o vyslání Ježíšových učedníků. Učedníci dostávají od svého Pána instrukce na cestu. Není to nic příjemného. Jsou to tvrdá a zraňující slova. Byli vyvoleni – a Matouš hned na začátku uvádí dvanáct jmen apoštolů – aby šli se zvěstí evangelia do izraelských městeček a vesnic. Jako by nám Matouš chtěl ukázat Ježíšovo společenství v tomto misijním pohybu. A to je vlastně obraz církve, které se někdy říká „společenství poutníků.“ I my přece jsme na cestě, nikoliv v cíli. A proto pokyny, jež tenkrát dává Pán Ježíš svým Dvanácti, jsou důležité i pro nás. Z úst svého Pána slyšíme, že naše představy o Ježíši i o nás samých, kteří se k němu hlásíme, jsou hodně povrchní.

Především Ježíš nepofouká všechny naše bolístky na duši, abychom měli vnitřní klid a pohodu. A není ani rychlý vylepšovatel lidských vztahů, jak si myslíme, právě naopak.

„Nemyslete si, že jsem přišel na zem uvést pokoj; nepřišel jsem uvést pokoj, ale meč.“ Meč je tady obraz pro rozdělení, jež se děje v rodině: ten kdo uvěří v Ježíše, může se tady setkat s nepřátelstvím i svých nejbližších. Situace křesťanů v islámských zemích to jen potvrzuje. **„Nepřítelem člověka bude jeho vlastní rodina“** – tak realisticky na to připravuje Pán své učedníky.

On sám o sobě řekl, že nepřišel zrušit Zákon, ale naplnit. (Mt 5,17) Nepřišel tedy vyškrtnout z Desatera páté přikázání o ctění rodičů. A dětem přiznal právo na Boží království; tak je měl rád, že je objímal a žehnal jim. Ale ani vztah k rodičům, ani vztah k dětem nemůže být pro učedníka tím posledním a nejvyšším. **„Kdo miluje otce nebo matku více než mne, není mne hoden, kdo miluje syna nebo dceru víc nežli mne, není mne hoden.“** A u Lukáše je tento výrok uveden ještě v tvrdší podobě: nemůže být mým učedníkem.

Ježíš nezůstává u vztahu k druhým, on mluví o lásce, kterou máme k sobě samým. **„Kdo nenese svůj kříž a nenásleduje mne, není mne hoden.“** To je slovo, které už se nedá obejít. A to proto, že Ježíš žádá, aby jeho učedník jej měl raději než sám sebe, než svůj vlastní život, neboť i on, který je Pánem, zemřel kvůli svému učedníkovi. Na té cestě, na kterou Ježíš posílá svou Dvanáctku, se dá čekat i ohrožení a mučednická smrt. Nejde jen o to, že každému je uložen nějaký ten kříž, trápení a soužení, které máme trpělivě nést. Už to je těžké. Kříž je v té době obvyklou šibenicí, na které Římané popravovali povstalce, kteří se protivili jejich režimu, jejich totalitě. Ten, kdo je Ježíše hoden, je odhodlaný jít na šibenici s hlavou vztyčenou. Kříž si bere dobrovolně, nikdo mu ho nenakládá. Jde sám z lásky ke svému Pánu, pro něhož je ochoten i zemřít. **„Kdo ztratí svůj život pro mne, nalezne jej.“** Tím posledním není ztráta, ale zisk: život s Kristem, život v Božím království, život budoucího věku.

Ježíš chce, abychom mu dali všechnu svou lásku, a to navzdory tomu, že On přináší to, co se nám nezdá a nelíbí: meč místo pokoje, potíže a problémy tam, kde bychom chtěli svůj klídek. Křesťanství v jeho pojetí je následování a to je nám dnes, stejně jako tenkrát učedníkům, nadmíru obtížné. Kdo z nás je Ježíše hoden, když neděláme to, o co žádá učedníky všech dob a skoro vždycky marně? Proto společenství poutníků může žít jen z naděje, kterou vyjádřil Jan ve své epištole: **„Ne že my jsme si zamilovali Boha, ale že on si zamiloval nás a poslal svého Syna jako oběť smíření za naše hříchy.“** (1 J 4,10) I za hřích vyprázdnění Ježíšových slov a za jalovost naší zbožnosti.

A přece tomuto společenství, jež může žít jenom z jeho oběti, nikoliv z vlastní poslušnosti jeho slov, dává ujištění: **„Kdo přijímá vás, přijímá mne a kdo přijímá mne, přijímá toho, který mne poslal.“** V těch nedokonalých lidech, kteří tvoří Ježíšovu družinu, přichází Ježíš; kdo přijímá toto společenství, přijímá samého Boha.

Ale nic se nemění na tom, že Bůh přichází ve slovu, které tlumočí lidé. A kdo je přijme, neztratí svou odměnu. Tak jako šunemanská žena, když poskytla pohostinství proroku Elíšovi, byl jí dán syn. To byl velký prorok, ale ani malá laskavost, prokázaná nevýznamnému svědku Kristovu, nebude v Božích očích zapomenuta. A to je možná naděje i pro ty, kteří sice k církvi nepatří, ale učiní malý skutek lásky: **„Kdo by napojil třebas jen číší vody studené jednoho z těchto nepatrných, protože je to učedník, amen pravím vám, nepřijde o svou odměnu.“**

100 let služby Bohu
pomoci člověku
Církev československá husitská